

nazaj. Mamica gre ponj. Vpraša peka, je li bil Jakec tu. Jakca ni bilo. Ko stopi mamica na prag, zagleda tam daleč na cesti rdečo piko, ki postaja vedno večja in večja in vedno podobnejša Jakcu. In resnično! Jakec je prišel s prestami. Šel jih je iskat k peku, kakor je mamica rekla. Pa mamica ni nič povedala, h kateremu, zato je pa šel rajši k oddaljenemu, da je lahko sam malo pogledal po svetu.

Mikec in Jakec pa sta se znala sankati. Ker nista imela svojih sank, sta prosila teto in ta jih je jima rada posodila, seveda pod pogojem, da jih ne zlomita. Tako sta se sankala nekoliko dni. Toda nekega dne je nesreča hotela in — resk — resk — sanke na dvojce. Bila sta modra dečka. Sanke sta doma postavila v kot, o nesreči nista nikomur povedala ničesar, toda hitro sta se splazila v sobo in prosila Boga za čudež, da bi naredil sanke zopet cele. Kako sta se bala, da bi šla pogledat, ali so že sanke zopet cele. Prvi je šel Mikec, potem Jakec, a čudeža ni še bilo in ga sploh ni bilo. Obljubila sta sv. Antonu edini dinar, ki sta ga imela, če pripomore k temu, da bodo sanke zopet cele. Ali sanke so ostale vedno enake, dokler jih ni očka odpeljal v popravilo.

Tudi sta si znala v zgodnji mladosti služiti kruh. Med vojno, ko je bilo vse tako drago, in še posebno tedaj, ko je bil njihov očka pri vojakih, sta pobirala kostanj, stare steklenice, cunje in sta vse to prodajala. A denarja nista lahkomiselnostno zapravila, pač sta ga dala mamicami, da ga je lepo obrnila v Jakčevo in Mikčevo korist.

Seveda sta hodila v šolo. Čeprav sta delala mamicin in očku velike skrbi, sta bila v šoli vzorna učenca. Pisala, čitala in računala sta, da je bilo veselje. Najbolj sta se veselila počitnic, ki sta jih prebila zunaj mestnega hrupa, kjer sta prosta skakala po zelenih travnikih in se radostno veselila svobode. Ob vročih dneh pa sta se kopala v potočku, ki je tekkel za hišico, kjer sta počitnikovala.

Zeleni travniki, temne loze, vesele ptičice, vonjajoče rožice, vse to jima je nudilo toliko zabave in oddiha, jačalo je njiju telesne moči, da sta se zopet zdrava in krepka vrnila v mestno življenje.

Danes sta že oba odrasla, Mikec že služi rumenjake, a Jakec študira tam in tisto, kjer se iz pravih kujejo rumenjaki, toda svojih mladih let se spominjata z veseljem in zadovoljnostjo.

Na poljani.

*Po zraku letajo citrončki,
pod njimi šalijo se zvončki,
pomlad pa preko loke gre,
zatika cvetje si v lasé.*

Albin Čebular.
